

Posudek na diplomovou práci

Michal Šopík: Rakouská bezpečnostní politika po roce 1989. Od neutrality k solidaritě. Praha 2013

Michal Šopík se ve své práci zaměřuje na rakouskou bezpečnostní politiku po pádu železné opony. Kromě úvodní části a první kapitoly, zabývající rakouskými bezpečnostními dokumenty, autor strukturoval práci podle hlavních mezinárodních organizací, se vztahem k bezpečnostní politice (autorem nazývanými jako „aktéři mezinárodní bezpečnosti“), v nichž Rakousko působí. M. Šopík se tak věnuje účasti Rakouska v OSN a jeho podílu na misích OSN, stejně tak jako politice Rakouska v KBSE/OBSE. Poslední dvě kapitoly pak sledují vztah Rakouska a EU a Rakouska a NATO.

Autor za cíle práce označuje „komplexní analýzu rakouské bezpečnostní politiky“, chce se věnovat i vnitropolitické diskusi a „participaci Rakouska na mezinárodním krizovém managementu“ (s. 5).

V kapitole „Postupy, metodologie“ autor tvrdí, že bude postupovat prostřednictvím „kritické diskurzivní analýzy“ a s odkazem na knihu P. Druláka se pokouší svůj přístup vymezit. Ve skutečnosti však „diskurzivní analýza“ není v textu vůbec uplatněna, spíše naopak: autorův čistě deskriptivní přístup stojí v příkrém rozporu s „metodologií“, prezentovanou v úvodu. Navíc se nelze ubránit dojmu, že autor ne zcela rozumí, tomu co píše: jistě by totiž bylo zajímavé, pokud by podle vlastních slov deklaroval „politické a normativní cíle, kterým jeho výzkum slouží a k jejichž realizaci přispívá.“ (s. 6). K tomu však nedochází a není proto vůbec jasné, proč podobný požadavek zmiňuje. Shrnutí: úvodní „metodologická“ pasáž působí jako neorganický pozdní „přflepek“, který měl zřejmě vyplnit kapitolu o metodologii práce, s níž si autor nevěděl rady.

Jak jsem již zmínil, za další velký nedostatek práce považuji tu skutečnost, že je zpracována čistě popisně, na řadě míst až na úrovni stručných internetových encyklopedických hesel. To by snad bylo možné pochopit v případě vymezení některých základních pojmů a problémů, jako jsou stát jako aktér bezpečnostní politiky, bezpečnostní politika jako taková, bezpečnostní strategie atd. (i když i v tomto případě by bylo záhodno pracovat s větším množstvím titulů sekundární literatury), o to problematičtější však je, když podobným stylem jsou zpracovány i hlavní kapitoly o rakouské bezpečnostní politice, nahlížené z perspektivy rakouského angažmá ve vybraných mezinárodních organizací. Možná hlavní teze práce, naznačená v podtitulu práce („od neutrality k solidaritě“), jejíž podrobnější rozpracování by autorovi zřejmě umožnilo překonat čistě deskriptivní rovinu, není v práci nijak významněji zastoupena.

FACULTY OF SOCIAL SCIENCES
Charles University in Prague

Institute of International Studies
Department of German and Austrian Studies

V závěru se autor nedostává k jasné diskusi otázek, položených v úvodu, namísto toho diskutuje témata, která v předchozím textu nebyla zmíněna.

Práce je podle mě spíše polotovarem, než hotovou závěrečnou prací. Práci nicméně hodnotím stupněm **dobře**.

Ota Konrád, 12.6.2013